

A *Gilded* – *Aranyfonó* szívébe markoló folytatása.

Cursed

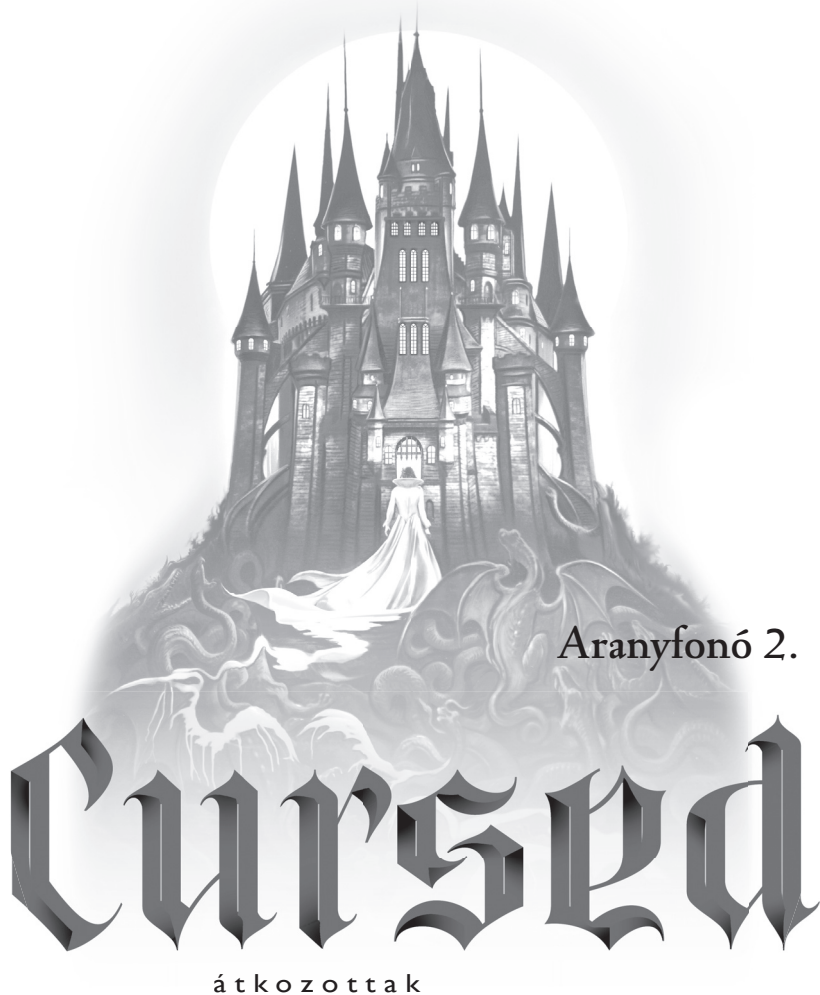
átkozottak

finep
selection

MARISSA MEYER

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

M A R I S S A M E Y E R

Aranyfonó 2.

Cursed

átkozottak

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

*Az íróknak, az álmodozóknak, az alkotóknak –
egyik mesemondótól a másiknak.*

Nyughassatok, és mesélek nektek valamit!

Történetünk az elveszettek birodalmának, Verlorennek a mélyén veszi kezdetét. Attól kezdve, hogy az első embereket nyirkos, termékeny földbe temették, vagy halotti máglyán a tengerre küldték, a lelkük Velos, a bölcsesség és a halál istenének örök lámpását követve jutott el Verlorenbe. Ott nyugalomra letek, álmodhattak, és évente egyszer, a gyászhold alatt szellemként visszatérhettek a halandók világába, hogy eltölthessenek egy estét hátrahagyott szeretteik körében.

Nem, nem, természetesen már nem így van. Ez nagyon régen volt. Csitt legyen, figyeljetek!

Bár Velos az idők kezdete óta uralta az alvilágot, nem volt mindig egyedül. A sötét királyságban szörnyetegek kószáltak, a barlangokat szellemek töltötték meg nevetéssel és dalokkal.

És persze ott voltak a démonok is. Gonosz teremtmények, ők testesítettek meg mindent, ami aljas és kegyetlen. A halandók bűneiből és szégyenéből születtek. Amikor az emberek áthaladtak Verloren kapuján, mindezek lépésről lépésre kifolytak belőlük, bemocskolták a két világot összekötő hidat, és lecsöpögtek az alatta futó folyóba. Ebből a mérgezett vízből léptek elő a démonok. Gyönyörű testet öltöttek a halandók bűnbánatából, titkaiból és önző tetteiből, amiket az elhunytak a síron túl is magukkal cipeltek. Ma ezeket a démonokat sötét szellemeknek nevezzük.

Abogy teltek-múltak az évszázadok, egyre többen és többen lettek, és idővel nyugtalanná váltak. Függetlenségre vágytak. Egy Verloren ragyogó barlangjain és ködös mocsarain túli életre szomjaztak. Velos elé járultak, és arra kérték, engedje át őket a halandók világába, hogy megcsodálhassák a csillagképeket, a nyelvükön érezhessék a sós szél ízét, hogy napsugarak melengességé jéghideg bőrüket.

De Velos nem törődött a könyörgésükkel, mert néha még az istenek is követnek el ostobaságokat.

De az is lehet, hogy nem ostobaság volt a részéről, hanem kegyetlenségből tartotta évszázadokon keresztül bezárva őket. Vagy talán bölcs döntést hozott, hiszen a démonok gonoszságból születtek, és így egyedül irigységre, kegyetlenségre és megtévesztésre voltak képesek. Talán az isten már akkor tudta az igazat: ezeknek a lényeknek nem volt helye az emberek közt, akik számos hibájuk ellenére is bizonyították, hogy képesek jól, becsületesen élni.

A sötét szerzetek nem kérték többet, hogy eressze őket szabadon. Helyette – amilyen ravasz lények – kívártak.

Több száz évig vártak.

Figyeltek, füleltek, terveket kovácsoltak.

Egészen addig a gyászholdig, amikor az eget olyan sűrű felhőtakaró fedte, hogy ki sem látszott a kerek hold. Amikor Velos magasba emelte a kapunál a lámpását, hogy megmutassa az elveszett lelkeknek a fenti világba visszavezető utat, a sötét szerzetek nekiiramodtak.

Átvágtak a várakozó szellemek között. Lemészárolták azokat a szörnyetegeket, akik megpróbálták megállítani őket. Felkészültek, hogy szembe kell nézniük a pokolfajzatokkal, Velos hön szeretett szolgálóival, ezért darabokat kanyarítottak le a saját húsuból, hogy azzal csalják el őket. A tervük bevált. Mivel a pokolfajzatokat lefoglalták, az istent pedig váratlanul érte a rohamuk, a démonok sikeresen elfoglalták a hidat.

Velos az utolsó szalmaszálból kapaszkodva felvette az állati alakját, hátha úgy megállíthatja a hordát – óriási fekete farkassá változott, ami a szóbeszéd szerint még most is őrzi Verloren kapuját. Akkor volt, mint egy ház, a bundája, akár a tinta, a pofájából óriási agyarak álltak ki, és mindkét szemgödre mélyén ikercsillagok izzottak.

De a sötét szerzetek nem riadtak vissza.

Az, amelyik később Erköniggé, a Rémkirállyá vált, felemelte az íját, amit ő maga készített hősök csontjaiból és harcosok inszalagjaiból. A tegezésből előhúzott egy nyílveesszőt, aminek tollazatát halott gyermekek körme, a hegyét pedig az anyjuk megkeményedett könnyei alkották.

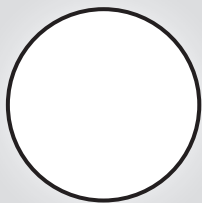
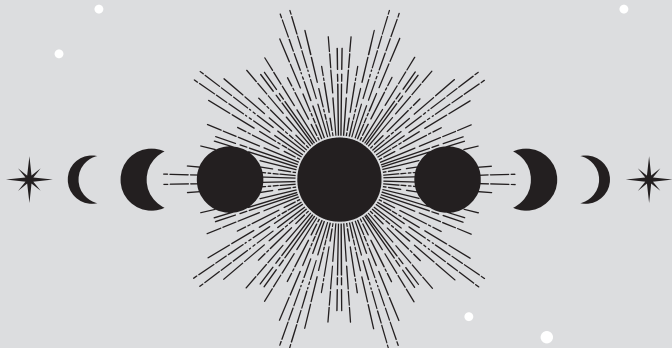
A démon a helyére illesztette, célzott, majd lőtt.

A nyílveessző egyenesen a halál istenének a szívébe fúródott.

A farkas felüvöltött, az egyensúlyát elveszítve lezuhant a hídról, és az alattuk háborgó folyó mélyére süllyedt.

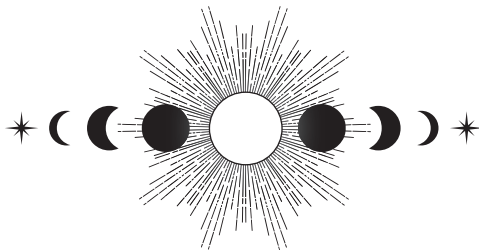
Azon a helyen, ahol Velos a folyóba esett, a szívét átszúró nyíl a mederbe állt, és ott gyökeret vert. Növekedésnek indult, elnyomakodott a híd mellett, ki a kapun. Egy óriási égerfa lett belőle, ami örökké az ég felé nyújtózik.

Velos nem halt meg aznap, már ha az istenek meghalhatnak egyáltalán. De amíg tehetetlenül hevert a folyóban, a sötét szerzetek, királyukkal az élen átviharzottak a hídon, ki a koromfekete éjszakába. Esőcseppek zuhogtak diadalmas arcukra, a gyászhold pedig elbújt a villámok és a mennydörgések mögé, úgy döntött, nem szeretne tanúja lenni, miféle rémség szabadult rá a halandók világára.

A NYÁRI NAP- FORDULÓ

1. fejezet

Serilda elhallgatott, hogy megnézzé, elaludtak-e végre a gyerekek. Eltelt egy pillanat, majd Nickel kinyitotta a szemét. Fátyolos volt a tekintete.

– Már vége is?

Serilda odahúzódott hozzá.

– Már megtanulhattad volna – suttogta, miközben lesimította a fiú dús szőke hajának egyik tincset –, hogy a legjobb történetek sosem érnek véget. Szerintem a „boldogan éltek, míg meg nem haltak” az egyik legnépszerűbb hazugságom.

Nickel ásított egyet.

– Lehet. De kellemes hazugság.

– Az biztos – hagyta rá Serilda. – Most viszont csitt! Ideje aludni. Holnap majd folytatom a mesélést.

Nickel nem vitatkozott, csak az oldalára fordult, hogy a kis Gerdrut, aki Hans és közé préseledött, jobban elférjen. Fricz és Anna az ágy végében, furcsa pózban terült el. Az öt gyerek rászokott arra, hogy Serilda ágyában alszik, pedig nekik is volt saját fekhelyük a cselédszálláson. Serilda nem bánta. Volt valami összegabalyodó végtagjaikban, tátott szájukban, kékes szemhéjukban és abban, ahogy felháborodottan motyogtak, ha valaki lehúzta róluk a takarót, amitől csordultig telt a szíve, és már-már elégedettség töltötte el.

Mennyire szereti ezeket a gyerekeket!

Mennyire gyűlöli azt, ami velük történt! Azóta is kínozza a bűntudat, hiszen tudta, hogy az ő hibája. Ő tehet róla, az áruló nyelve meg a történetek,

amiknek képtelen volt megálljt parancsolni. Amióta az eszét tudta, számtalanszor magával sodorta a képzelete... de csak a bajt hozta a fejére. Egy balszerencsével teli életet.

A legrémesebb mind közül az volt, hogy elragadták ennek az öt drága kis léleknek az életét.

De újra meg újra arra kérték, hogy meséljen nekik, úgyszólván mi más tehetett volna? Igazán nem tagadhatott meg tőlük semmit.

– Jó éjt!

Nickel álláig húzta a takarót, eltakarta a vérfoltot, ami átáztatta a fiú hálóját a mellkasán tátongó lyuknál, ahonnan a Lidérckirály éjhallói kivájták és felfalták a szívét.

Serilda előrehajolt, és csókot lehelt Nickel halántékára. Vissza kellett fojtania a grimaszát, amikor hozzáért a fiú hűvös, sikamlós bőréhez. Úgy érezte, mintha a leggyengédebb érintés is összeroppanthatná a koponyáját, mintha olyan törekeny lenne, akár az őszi falevelek egy kisgyerek öklében. Pedig a szellemek nem voltak sérülékenyek, mivel már meghaltak, nemigen lehet ártani nekik. De megragadtak valahol a halandó alakjuk és a bomló holttestük között, és emiatt mintha a testük nem tudta volna megállapítani, hol végződjön, pontosan mennyi helyet foglaljon el. A szellemek kicsit olyanok voltak, mint a délibábok, a körvonaluk folyton változott, elmosódott. Tapintásra a lehető legtermészetlenebb dolognak tűntek. Egy kicsit mintha döglött meztelenséghez nyúlt volna az ember, olyanhoz, amit kint hagytak megrohadni a tűző napsütésben. Csak... hűvösebb érzés volt.

Serilda a teljes lényével szerette ezt az öt kicsi szellemet – még akkor is, ha a teste valahol máshol volt, elrejtve a kísértetjárta kastélyban, és még a szívverését sem érezte –, éppen ezért a világ minden kincséért sem árulta volna el nekik, mennyire szeretne elhúzódni, valahányszor megölelik vagy a tenyerébe csúsztatják halott kis kezüket.

Megvárta, amíg Nickel elalszik, és Gerdrut is elkezd horkolni, méghozzá egy ilyen aprósághoz képest lenyűgöző hangerővel. Aztán óvatosan lemászott az ágyról, és letekerte az éjjeliszekrényen álló lámpást. Az egyik ólomüveg ablakhoz sétált, ahonnan a kastélyt övező óriási tóra lehetett rálátni. A víz ragyogott az esti napfényben.

Másnap lesz a nyári napforduló.

Másnap lesz az esküvője.

Halk kopogás zavarta meg a gondolatait, még mielőtt teljesen kétségbeeshetett volna. Óvatosan, nehogy felébressze a gyerekeket, végigjósolt a szőnyegen, és kinyitotta az ajtót.

Manfred állt odakint, a Lidérckirály kocsisa, és egyúttal az első szellem, akivel Serilda valaha találkozott. Régen Adalheid uralkodóit szolgálta, de életét vesztette a mézszárlásban, amikor a Lidérckirály és a sötét szerzetek meggyilkolták a kastély összes lakóját, hogy beköltözhesse nek. Ahogy sok másik szellem, Manfred halála is brutális volt, őt szemén szúrták egy vasvésővel. A szerszám most is kiállt a koponyájából, a szemgödrebből örökkön örökké szivárgott a vér. Ennyi idő után Serilda már nagyjából hozzászokott a látványhoz, és mosolyogva köszöntötte Manfredot.

– Nem számítottam rá, hogy látom ma este.

Manfred meghajolt.

– Örömsége hívja.

Serilda arcáról gyorsan lehervadt a mosoly.

– Hát persze – felelte savanyúan. – Épp most aludtak el a gyerekek. Egy pillanat!

– Csak nyugodtan. Nem bánom, ha megvárjuk.

Serilda mindentudóan bólintott, majd becsukta az ajtót. Manfred és a többi szellem a sötét szerzeteket szolgálta ugyan, de gyűlölték a gazdáikat. Amikor csak tehették, igyekeztek apróságokkal bosszantani a Lidérckirályt és az udvarát. Kis dolgokkal lázadtak, de akkor is lázadtak.

Serilda újrafonta a két fonatot, amiben hosszú haját viselte. Sok lány, ha a jövődöbelije hívatná, megcsipkedné az arcát, hogy színt vigyen bele, esetleg rózsavízet cseppentene a kulcscontjára. Ezzel szemben Serildában az merült fel, hogy tört csempész a harisnyájába, hátha el tudja metszeni vele a jegyese torkát.

Vetett még egy utolsó pillantást a gyerekekre. Nem éppen úgy néztek ki, mint akik alszanak. Túl sápadtak voltak, alig látszott, hogy lélegeznek. Amikor lepihentek, teljességgel halottnak tűntek.

De ekkor Gerdrut feje oldalra billent, és olyan hangot adott ki magából, mint a munkára fogott malomkövek.

Serilda az ajkába harapott, nehogy felnevessen. Eszébe jutott, miért csinálja ezt az egészet.

Értük.

Egyedül értük.

Elfordult, és kilépett a lépcsőházba.

Fejből tudta ugyan az utat a Lidérckirály lakosztályához, de azért hálás volt, hogy Manfred végigkíséri őt a fáklyákkal megvilágított folyosókon. A falakon lógó hátborzongató szöttesek a lehető leggroteszkebb jeleneteket ábrázolták: csupa vadászó pokolfajzat és megtépázott zsákmány. Serilda kezdett hozzászokni a kastély folyosóit megtöltő baljós, riasztó árnyékokhoz, de nem hitte, hogy valaha is jól érezne magát itt. Hiszen bármelyik sarokban összefuthatott egy gúnyosan mosolygó sötét szerzettel vagy valamilyen másvilági szörnyeteggel, ami mohó tekintettel figyel.

Hamarosan ő lesz itt a királyné, de nem hitte, hogy ez a tény nagyobb biztonságot jelentene. A lidércek és egyéb lények, amelyek nála jóval régebb óta éltek itt, gőgös arkifejezésükkel és alattomos megjegyzéseikkel egyértelműen kinyilvánították, hogy előbb rágnák le a húst a csontjairól, mintsem hogy meghajoljanak egy halandó királyné előtt.

Serilda próbálta nem zokni venni.

– Gondolom, mindenki várja már az ünnepség végét – jegyezte meg, ahogy Manfreddal végigsétáltak az útvesztőszerű folyosókon.

Manfred a tőle megszokott, érzelemmentes hangon válaszolt:

– A legkevésbé sem, királyném – felelte. A sötét szerzetek közönyével elmentésben, sőt, talán részben pont amiatt, a szellem szolgálók elfogadták, hogy Serilda magas rangra emelkedett. A többség máris uralkodóhoz méltó tisztelettel *felségnek* és *királynémnak* szólította, de olyan is akadt, aki *fénységednek* nevezte. – Ha jól sejtem, a többség kellemes figyelemelterelésként tekint az esküvői előkészületekre.

– Miről kell elterelni a figyelmüket?

Manfred az ép szeme sarkából rápillantott, és őszülő szakállá megrezzent a halovány, gúnyos mosolytól.

– Az életünkről – mondta szárazon. Majd egy vállrándítás kíséretében hozzátette: – Vagyis annak hiányáról.

Serilda a homlokát ráncolta. Bár Manfred és jó néhány másik szellem évszázadokkal ezelőtt veszítette életét, a haláluk soha be nem gyógyuló sebeknek számított. Számos esetben szó szerint.

– Manfred – szólalt meg Serilda lassan –, emlékszik arra, hogy a korábbi királyi családot szolgálta? Azokat, akik még a sötét szerzetek előtt éltek itt.

– Nem sok minden maradt meg a korábbi kastélybeli életemből. De emlékszem, hogy nagyon... – elgondolkozott, és szomorkásan, már-már vágyakozóan fejezte be végül – ...büszke voltam. A munkámra. De hogy mi okom volt büszkeségre, azt nem tudom.

Serilda kedvesen rámosolygott, mire a szellem azonnal sztoikus kifejezést öltött magára. Serilda szeretett volna beszélni még erről, tovább akarta ütni a vasat, arra ösztökélni, hogy idézzon fel valamit, bármit... de persze hiába is tette volna. A korábbi királyi családdal kapcsolatos összes emlék odaveszett, amikor a Lidérckirály átokkal sújtotta a herceget meg a nevét, és kitörölte a királyi családot a történelem lapjairól.

Amikor Serilda próbálta jobban megismerni a kastélyban lakó szellemeket, rájött, hogy minél közelebb állt valaki a királyi családhoz, annál kevesebbre emlékszik a mészárlás előtti életéről. Egy cseléd, aki fazekakat és serpenyőket síkált a konyhán, gyakorlatilag mindenre emlékezett a korábbi életéről, de azoknak, akik gyakran időztek a királyi pár, esetleg a herceg és a hercegnő társaságában, szinte semmi sem maradt meg.

Senki sem tudta, hogy a herceg még mindig köztük van. Egy elfelejtett herceg.

Manapság Adalheid népe Vergoldetgeistként ismerte. Az Aranyszellemként.

Mások kopogószellemnek nevezték. Aranyfonónak.

Serilda számára egyszerűen csak Arany volt. A fiú, aki nem leplezte le a hazugságait, és újra meg újra aranyat font szalmából, hogy megmentse az életét. Aki tudtán kívül hozzájárult azoknak az aranyláncoknak az elkészítéséhez, amelyekkel a Lidérckirály foglyul akart ejteni egy istent.

Még magától Aranytól is elragadták az emlékeit. Semmire sem emlékezett. Sem az életére. Sem a halálára. Semmire azelőtről, hogy megátkozott fiú lett belőle, kopogószellem, aki csapdába esett ezen a rémes helyen. A Lidérckirály még a nevét is mindenhol kitörölte – a könyvektől kezdve egészen a sírkövekig mindentől megszabadult, amin szerepelt a királyi család. Arany azt sem tudta, hogy herceg, Serildának kellett elmesélnie, mi történt vele és a családjával. Őt megátkozták. A többiek meghaltak. Erlkönig meggyilkolta őket, hogy bosszút álljon a hercegen, aki megölte a szerelmét: Perchtát, a vadásznőt. Arany még mindig kétkedve fogadta, ha Serilda szóba hozta ezt az egészet.

De Serildát nem érdekelte ez az egész. Sem Arany neve, sem az öröksége. Az érdekelte, hogy Arany a születendő gyermekének az apja.

Az érdekelte, hogy korábbi kétségbeesésében neki ígérte ezt a gyermeket, amiért cserébe a fiú aranyat font a szalmából.

Az érdekelte, hogy egy kicsit beleszeretett Aranyba.

Vagy talán nem is kicsit.

– Gondolom, nagyon fontos személy lehetett – szólalt meg, ahogy Manfreddal keresztülvágtak egy sor társalgón. – Kocsisnál biztosan magasabb rangot töltött be. Talán a király inasa volt. Vagy királyi tanácsadó. Ezért nem emlékszik túl sok mindenre. De biztos vagyok benne, hogy minden oka megvolt a büszkeségre.

Manfred nem felelt. Serilda az efféle éjszakai séták során elmesélte egy részét annak, ami itt történt. A királyi családdal. Manfreddal és mindazokkal, akik voltak olyan szerencsétlenek, hogy pont a kastélyban tartózkodtak, amikor a Lidérckirály bosszút állt. Amikor Aranynak mesélte, Serilda maga is kitalációnak, tündérmesének hitte, de most már tudta, hogy szóról szóra igaz. Nyilván ajándék volt ez Wyrdithtól, az ő történetészövé pártfogójától.

A kastély tragikus múltja nem igazán lepte meg azokat, akik több száz éven át szolgálni kényszerültek a sötét szerzeteket. Tudták, hogy valami szörnyűség történt velük. Számtalan sebbel bizonyíthatták. Voltak, akik megőrizhettek egy-egy röpke emléket az életükből. A ruhájuk a kastélybeli munkájukat tükrözte, akadt komornától kezdve apródon át előkelő udvaroncig minden, de a sötét szerzeteket nem érdekelte a szellemek korábbi társadalmi rangja.

Nem tűnt olyan hihetetlennek, hogy egy királyi családot szolgáltak, amikor a Lidérckirály megjelent, és meggyilkolta mindannyiukat, még akkor sem, ha nem emlékeztek az uralkodók arcára és nevére, sem arra, hogy tisztelték és szerették-e őket.

Senki sem tudta, hogy Arany, a bosszantó kopogószellem az ő elfeledett hercegük. Serilda senkinek sem merete elárulni az igazat. Nem kockáztathatta meg, hogy a Lidérckirály fülébe jusson a dolog, és arra nem alapozhattott, hogy itt bárki is tartani tudja majd a száját. Hiába kedvelte a szellemek többségét, a lelkük a Lidérckirályé volt. Lehet, hogy élveztek némi szabadságot, de végső soron mindannyian neki engedelmeskedtek.

Nem volt más választásuk.

Ugyanez vonatkozott a szobájában alvó gyerekekre is. A Lidérckirály úgy tett, mintha ajándékba adta volna őket. Szolgálokat biztosított a királynéja számára. Ugyanakkor kémek is voltak. Vagy legalábbis lennének, ha Serilda okot adna a Lidérckirálynak arra, hogy kémkedjen utána.

Senkiben sem bízhatott a kastélyban.

Senkiben, leszámítva...

Arany csillanására lett figyelmes előttük. Kis fonaldarabot kötöztek az egyik falikar gyertyájának a tövére. Apróság volt, bárkinek átsiklott volna felette a tekintete. Mindenkinék átsiklott.

Csak hogy Serilda az elmúlt hetekben hozzászokott, hogy a legapróbb dolgokra is felfigyeljen.

Kihúzta magát.

– Köszönöm, Manfred, de tovább már nem kell kísérnie. Innen már ki ismerem magamat.

– Örömmel kísérem, úrnőm.

– Tudom. De idővel csak meg kell tanulnom eligazodni ebben az útvesztőben, nem igaz? És örülnék, ha lenne egy kis időm, hogy... felkészüljek a találkozóra.

Szánakozás futott keresztül a kocsis arcán.

– Természetesen, úrnőm – hajolt meg. – Akkor magára hagyom.

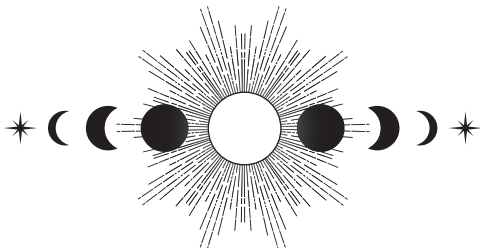
– Köszönöm, Manfred!

A férfi a szokásos merev tartásával és kimért lépteivel elsétált. Serildában felmerült, hogy Manfred egyike annak a néhány léleknek, akik még a démonok és a kőszívű érzéketlenségük ellenére is úriemberek maradtak.

Amint a férfi befordult a sarkon, Serilda válla elernyedtt. A gyertyáért nyúlt, átemelte a láng felett az aranszálát. Az ujjára tekerte, úgy kémlelt végig a folyosón.

Csend és árnyékok.

– Gyere elő, Arany! – szólalt meg mosolyogva. – Tudom, hogy itt vagy.

2. fejezet

— **A** király megint a lakosztályába hívat?
A hang hátulról érkezett, olyan közlőrl, hogy Serilda azt képzelte, meleg bizsergeti a tarkóját. Nem ijedt meg. Már hozzászokott, hogy Arany hirtelen bukkan elő. Az ő lelkét is ugyanúgy megátkozták és ehhez a kastélyhoz kötötték, mint Serildáét, de a fiú szabadon járt-kelt az épület falain belül, kedve szerint tűnt el és jelent meg. Bámulatos képesség volt, és Arany gyakran használta is a csínytevéseihez, hogy mások mögé lopózzon, hogy hallgatózzon és kémkedjen. Nagyon szeretett ráijeszteni a gyerekekre, néha még keresztül is sétált rajtuk, hiszen ő képes volt erre a szellemek esetében. A kicsik mérgesnek tettették magukat, de közben meglepetten kuncogtak.

Arany próbálta Serildát is megtanítani, de sokkal nehezebb volt, mint amilyennek tűnt. Eddig csak egyszer járt sikerrel, és bár a királyné társalgójába próbált eljutni, végül egy tárolóban kötött ki. Ráadásul a feje is iszonyúan megfájdult.

Bár Arany közel állt most hozzá, és a lehelete óvatosan táncolt Serilda bőréen, élel csendült a hangja. Féltékenységgel, amit azóta igyekezett titkolni, hogy a király bejelentette az eljegyzést, de az esküvő közeledtével egyre nyilvánvalóbbá vált, mit érez.

Serilda gyűlölte, hogy hazudnia kell neki erről az egészlől. Ennél nehezebben még életében nem hazudott.

Arany úgy tudta, a Lidérckirály azért akar halandó feleséget, hogy gyermekeket nemzhessen. Serilda hagyta, hogy azt feltételezze, ezért látogatja meg

olyan gyakran a királyt, pedig a puszta gondolattól is legszívesebben lekaparta volna a saját bőrét.

Amit Arany nem tudott, és Serilda nem is árulhatta el neki, az az, hogy már teherbe esett. Azon az éjszakán, amikor Arany az övéhez nyomta az ajkát, csókokkal borította az arcát, a nyakát, a melle domborulatát. Egyetlenegyszer kerültek csak közelebb egymáshoz, és Serilda még most is beleborzongott, ha felidézte a fiú közelségét, az érintését, azt, hogy költeményként suttogetta a nevét. Azon az éjszakán a szenvedélyük gyermeket nemzett.

De amikor Serilda legközelebb látta Aranyt, a Lidérckirály aranyláncal fellopata a fiút a kastély palotaépületére – azzal az aranyláncsal, amihez maga Arany fonta a fonalat, hogy megmentse Serilda életét. Amint a király rájött, hogy Serilda állapotos, tervet szőtt: úgy döntött, feleségül veszi, és a sajátjának nevezi a gyermeket. Ha Serilda bárkinek elárulja az igazat, a király sosem engedi tovább a gyerekek lelkét Verlorenbe. Örökké fogságba esnek itt, és az idők végezetéig szolgálják majd a sötét szerzeteket.

Ezt nem engedhette. Éppen ezért senkinek sem árulhatta el az igazat.

Még Aranynak sem.

Főleg Aranynek nem.

– Igen – felelte Serilda, amint biztosra vette, hogy nem remeg majd a hangja. – Megint meg kell látogatnom a szörnyeteget. – Megfordult, és Arany szemébe nézett. – Milyen szerencsés vagyok!

Még sem próbálta palástolni, mennyire megveti a jegyesét, Arany előtt legalábbis semmiképpen. Nem ő döntött a megállapodásról a királlyal. Nem szerelemből fognak összeházasodni. Még csak érdekházasságnak sem szívesen nevezte, mert nem éppen az ő érdekeit szolgálta.

Ez a férfi elrabolta az anyját, amikor még kisgyerek volt, az apját a sorára hagyta, és meggyilkolt öt ártatlan gyereket, csak azért, hogy őt bántsa vele – és ez még csak a kezdete volt a számtalan gonosztettének. Családokat szakított szét, életüket áldozott fel, ha úgy tartotta kedve, mágikus lényekre vadászott, még az sem érdekelte, ha emiatt kihal egy faj.

Serilda sajnos nem sok mindennel enyhíthette Arany féltékenységét. A fiú azt hitte, hogy a Lidérckirály feleségül veszi és ágyba viszi. Bár az igazat nem mondhatta el, azt nem engedte, hogy felmerüljön benne, az undorron kívül bármi egyebet is érez a Lidérckirály iránt.

Muszáj volt eljátszania a szerepét, fenntartani a hazugságot, míg végül el nem éri, amit akar: felszabadítani a gyerekek lelkét. A Lidérckirály megígérte, hogy elengedi őket: Hanst, Nickelt, Friczt, Annát és Gerdrutot. Idővel békére lelhetnek.

Ezért cserébe csak hazudnia kell. Azt állítani, hogy a méhében növekvő gyermek a királyé. Megtartani a titkukat.

De nem fogja azt tettetni, hogy szerelmes a férfibá, akit úgy megvet. Bizonyos hazugságokat még ő sem tűrt el.

Árnyék suhant át Arany arcán, és Serilda rájött, hogy szégyelli magát. Arany vállá elernyed.

– Remélem, hogy... – kezdett bele, de aztán el is hallgatott, úgy préselte össze a száját, mint aki citromba harapott. Beletelt egy pillanatba, míg ismét megszólalt. – Remélem, hogy... *úriemberként* viselkedik.

Citrommagként köpte ki a szót, és Serilda szíve valamiért ellágyult. Tudta, hogy Arany próbál megértő lenni, tőle telhetően elfogadni ezt az egészet.

Serilda nagyot nyelt, és megérintette a fiú csuklóját.

– Nem szokott bántani – szögezte le.

Ami tulajdonképpen igaz is volt. Testileg sosem bántotta, leszámítva azt az egyetlen alkalmat, amikor a csuklójába döfött egy aranyhegyű nyílveszszőt, hogy megátkozza. Amikor kettesben voltak, szinte sosem ért hozzá, teljesen másképpen viselkedett, mint mások előtt, amikor is undorítóan elhalmozta figyelemmel. Serilda néha elmerengett, mit gondol az udvar erről az egésze. A gyönyörű, nyugodt, veszedelmes királyuk minden jel szerint utána epekedett. A halandó lány után, akit senki sem tartott volna kifejezetten szépségnek, akinek különös aranykerekek díszítették az íriszét. A halandók világában kerülték a szeme miatt. Különös volt. Átkozott. Úgy vélték, balszerencsét hoz arra, aki a közelébe kerül.

De a sötét szerzeteket és a királyukat a legkevésbé sem érdekelték az ilyesfajta babonák. Talán azért, mert gyakran ők maguk testesítették meg a balszerencsét, amitől az emberek úgy rettegetek.

Talán a démonok úgy vélték, hogy a király pont azért vonzódik hozzá, mert olyan különös.

Arany homlokán kisimultak valamelyest a ráncok. Kurtán biccentett. Serildának fájt, hogy nem mondhat többet, szó szerint éles fájdalom szúrt a bordái alá.

Igen, a király valóban nem bántja. Nem fogja az ágyát melegíteni, sem ma éjjel, sem bármely másik éjszakán. Nem fog gyermeket szülni neki, legalábbis úgy nem, ahogy Arany gondolja.

Nem igaz, suttogta volna legszívesebben. Előre akart hajolni, a fiú halántékához nyomni az arcát. A falhoz préselni, hozzásimulni. Nem lettem az övé. Sosem leszek az övé.

A tiéd akarok lenni.

De nem mondott semmit, inkább eleresztette Arany csuklóját, és továbbindult a kastély folyosóin.

A vőlegényéhez, aki rá várt.

Arany halk léptekkel követte, és Serilda képtelen volt elfojtani az örömét, amiért a fiú nem tűnt el. Kínzás volt Arany közelében lenni úgy, hogy ilyen titkokat kellett őriznie, de nélküle még jobban szenvedett. Legalább ilyenkor elképzelhette, hogy a fiú is ugyanúgy érez, mint ő. Hogy osztoznak a fájdalomban. Közös a kétségbeesésük. Vágnak arra, ami egykor megadatott nekik. Arra, ami egy szívfájdítóan röpké pillanatig úgy tűnt, többé válhat.

Elérkeztek a folyosó végi elágazáshoz, és Serilda nem emlékezett, balra vagy jobbra kell-e fordulnia. Megállt, a fejét törte, ám ekkor Arany halkan felsóhajtva balra mutatott.

Serilda szégyenlősen és hálásan rámosolygott, de a fiú arcán látott szenvedéstől elszorult a mellkasa. Szemének aranypöttyei megcsillantak a tűz fényében. Rézvörös haja kócos volt, mintha fésű helyett csak az ujjait használta volna egész héten. A vászoninge gombolásán kimaradt egy lyuk.

Serilda nem tudatosan döntött, a keze már az ing anyagán volt, mire felésmélt. A hibás gomb után nyúlt.

Arany szobormerevvé vált az érintése alatt.

Hő szökött Serilda arcába, pedig csak fantompír volt. Nem vert a szíve, nem folyt valódi vér az ereiben, hiszen az átok elszakította a lelkét a testétől. De jól tudta, milyen zavarba jönni. És manapság igen sokszor vágyakozott is.

A gomb kibújt a helyéről, de Serilda ujjai időközben remegni kezdtek. Kisímította az inget, elegyengette a széles gallért Arany nyakánál.

A fiú hangosan beszívta a levegőt.

Serilda ujjai elidőztek a galléron. Félrehúzta, felfedve Arany nyakát, a mélyedést a kulcsontjánál, a halvány szeplőket a mellkasa felső részén.

Előrehajolhatna. Megcsókolhatná. Épp ott, a csupasz bőrfelületen.

– Serilda...

Felpillantott. Számtalan gondolatot olvasott ki Arany szeméből, mind a sajátjait visszhangozta.

Nem lehet.

Nem szabad.

Én is erre vágyom.

Serilda a szeplőkhöz nyomta a hüvelykujja begyét.

Epekedett.

Arany lehunyta a szemét, előrehajolt, összeérintette a homlokukat.

Serilda megfeszült, és gyorsan begombolta az inget.

– Sajnálom – lehelte. – Tudom, hogy nem lehet... Tudom.

Ha valaki meglátja őket... Ha akár csak a legapróbb pletyka keringeni kezd, miszerint Serilda hűtlen volt, ha kérdés merül fel a gyermeke származásával kapcsolatban, a Lidérckirály megbünteti.

Ami szinte teljesen biztosan azt jelenti, hogy a gyerekeket fogja büntetni.

Serilda még egyszer Arany mellkasához nyomta az ujjait, aztán elhúzódozott.

– Jobb, ha nem váratom meg – suttozta. – Pedig nagyon szeretném.

Arany nyelt egyet. Serilda végigkövette a mozdulatot a tekintetével, azt, ahogyan a fiú nyaka megfeszült, mintha próbálná visszatartani az őt fojtogató szavakat.

– Odakísérlek.

– Nem muszáj.

Arany elmosolyodott – egy kicsit bánatosan, egy kicsit pimaszul.

– Ha esetleg nem hallottad volna, szellemek tanyáznak ebben a kastélyban. Nem bocsátanám meg magamnak, ha bajod esne.

– Az én hősiek védelmezőim! – incselkedett Serilda.

Csakhogy Arany arckifejezése elsötétült.

– Pont akkor nem tudlak megvédeni, amikor igazán fontos lenne.

Serilda mellkasa elszorult.

– Arany...

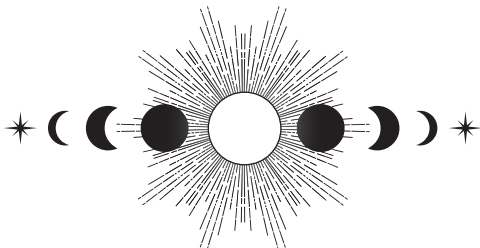
– Sajnálom! – vágott közbe Arany. – Úgysem számít majd. Amint megtaláljuk a testünket. Amint megtörjük az átkot.

Serilda a fiú tenyerébe csúsztatta a kezét, jó erősen megszorította az ujjait. Egyedül ez tartotta bennük a reményt. Hogy talán megtalálják a testüket, kettéroppantják a csuklójukból kiálló nyilat, és megtörik az átkot, ami a kastélyhoz köti őket. Hogy egy nap kiszabadulhatnak.

– Úgy lesz – felelte Serilda. – Meg fogjuk törni az átkot, Arany.

Arany megszorította, de aztán elhúzta a kezét.

– Jobb, ha mész! – figyelmeztette. – Még mielőtt valaki meglát, és elmondja a királynak, hogy a kopogószellemmel hetyegsz.

3. fejezet

Amikor Serilda hetekkel korábban először lépett be a király lakosztályába, arra gondolt, hogy ez a férfi tudja, hogyan feleljen meg az elvárásoknak.

Ágy nem volt, ami arra engedett következtetni, hogy a sötét szerzetek nem alszanak, de Serilda sosem kérdezett rá. Akadt viszont rengeteg pompás bútordarab. Magas hátú székek és elegáns pamlagok, mindegyik a legcsodásabb szövettel bevonva, fekete zsinórral és rojtokkal. Gyöngyház és ébenberakásos asztalok. Vastag szőnyegek, akkorák, hogy Serilda beleborzongott a gondolatba, hogy milyen lényből készülhettek.

Az egyik fal mellett egy vitrin állati koponyák, különös fegyverek, márványszobrok, kézzel festett agyagedények, bőrkötéses könyvek és groteszk álarcok nagy gonddal összeválogatott gyűjteményének adott otthont. A szőttesek fölé a szokásos agancsokat, szarvakat és kitömött fejeket erősítették, de akadtak apró, kecses jószágok is. Poszáták, olyan élethűek, hogy az ember arra számított, bármelyik pillanatban dalra kelhetnek. Férge rókák, amelyek bármelyik pillanatban leugorhattak a falról.

A szemközti falon elképesztő térképgyűjtemény lógott. Voltak ősrégi darabok, amelyeket állatbőrre és pergamenre rajzoltak. Néhány olyan helyekről készült, amikről Serilda még csak nem is hallott, sőt, abban sem volt teljesen biztos, hogy léteznek egyáltalán. Mitikus lények gyönyörű rajzai díszítették őket, a nevüket gyöngybetűkkel, halványvörössel rótták fel. Az *inkanyamba*, egy hosszú, lófejű kígyó. Az óriási *Buto Ijo*, egy agyaras zöld troll. A *kumiho*, egy kilencfarkú róka. Serilda szívesen tanulmányozta a

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

lényeket, szerette végighúzni az ujjait a szavakon, kiejteni az ő nyelvének ismeretlen neveket. Vajon léteznek ezek a lények? Tényleg élnek ilyesmik a messzi-messzi vidékeken? Elég különös teremtményt látott a fátyol sötét oldalán, olyasmiket, amiket egykor tündérmesének gondolt, hogy gyakorlatilag már bármit hajlandó volt elhinni.

Összességében a királyi lakosztályt sötétnek találta, és egy kicsit borúnak, igen, de a maga bizarr módján lakályosnak is. Minden egyes fadarabot gazdagon faragtak és gyönyörűen kifényesítettek. A függönytől a párnákig minden szövetdarab fekete vagy sötét ékkőszínű volt, és a lehető legfinomabb. A gyertyák mind, egytől egyig égtek.

És *rengeteg* gyertya volt, olyan érzése támadt tőle az embernek, mintha egy forgalmas templomban lenne, az egyik isten oltára előtt.

De ami a leginkább megragadta Serilda figyelmét a Lidérckirály lakosztályában, az a magas állóóra volt, ami egy beugróban állt a kandalló közepében. Sárgaréz ingája hosszabb volt, mint amilyen magas Serilda, a számlapján pedig nemcsak az időt, hanem a holdfázisokat és az évszakokat is nyomon lehetett követni. Négy mutató járt körbe-körbe lassan, kattogva, mindegyiket vékony csontból faragták. Serilda képtelen volt elszakítani róla a tekintetét, amikor a szobában járt.

Részen talán azért, mert ő maga is számolta a távozásáig hátralévő percekét.

Amikor a nyári napfordulót megelőző éjszakán megérkezett, megterített asztal várta az erkélyajtónál, rajta egy kancsó vörösbor állt, nagy darab sajt, egy vekni fekete kenyér és egy tál, tele karmazsin meggyel és fénylő nektarrinnal. Serilda régen azt feltételezte, hogy a sötét szerzetek, főleg azok, akik részt vesznek a vad hajszán, biztosan csak a zsákmányuk húására éheznek. Azt képzelte, hogy körbetáncolják a tűzön süllő óriási húsdarabokat, a lángok siseteregnek a csontról lecsöpögő zsírtól, a vaddisznó és a szarvas combjának a széle ropogósra pörkölődik. És valóban rengeteg húst ettek a kastélyban, de a lakók ennél kifinomultabb ízléssel bírtak, és folyamatos volt az igény a friss gyümölcsökre is. Pont úgy, ahogyan Serilda szülőfalujában, mindenki ujjongott, amikor a gyümölcsösök és a mezők szilvától, fügétől, vadon termő erdei bogyóktól tarkállottak – micsoda kiváltság volt a kemény telek után!

A Lidérckirály az ablaknál állt. A távolban a dagadó hold a Rückgrat-hegység felett függött, a tó fekete tükörfelszíne ragyogott a fényében.